

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanae Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

Quando & cur Catholici caeperunt Schismaticorum Ecclesijs abstinere. n.
27.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

1606. Doces fas non esse coram Iudice competente æquiuocare; Spero te nos legitimis habere Iudicibus: Multa verò tu mihi in Arce negasti, quæ productis deinde testibus confessus es. Cui *Garnettus*, id enim uero feci, quia nullum existimaui testem aduersum me venire potuisse, atque ea propter occulta fuisse quæ interrogabantur, neque me iure de ijs rogari; præsertim cum in alterius damnum vergerent qui nulla infamia laborabat.

Quid de
regibus ex-
communi-
candis.

XXVI. Alterum doctrinæ nostræ Caput in quod Dominus Attornatus vehementius inuectus est, spectat Regum excommunicationem, depositionemque: Quæ res etsi latum præbeat differendi campum, quoniam tamen difficulter coram hoc honorato confeslu dicitur in causa quæ Majestatem suam propius tangere videtur, pauca in meipsum fratrumque meorum Catholicorum Angliæ purgationem proloquar. Ac principio obsecro Dominationes vestras ut animaduertant doctrinam hanc nostram eandem omnino esse cum illa quæ ubique gentium quibus Catholici imperant docetur à subditis Academicisque Catholicis; Neque propterea habentur ij proditores, aut existimant Principes doctrinam ipsam subditos ad prodicionem seditionemue informare: Neque certè capio cur nos qui in nullo ab recepta ubique doctrina discedimus, aut apicem vnum immutamus, tanti criminis maculâ præ omnibus notemur. Deinde animaduertere oportet, magnum esse inter Serenissimum Regem nostrum discrimen, & illos Principes qui Catholicam fidem semel amplexi recedunt deinde atque in Hæresim delabuntur, ab eo se corpore separantes atque ab illo capite cum quo olim fuerant coniuncti: Hos tangunt Censuræ de quibus sulè à Domino Attornato disputatum est; ab ea nimiram potestate merito puniuntur, à qua immerito discesserunt. Alia est Regis nostri causa quæ eam doctrinam proficitur quam cum lacte hausit. In hunc proinde nemo priuatus sententias illas Censurasue Generales adaptare potest.

At (inquit Sarisburius) Potest nè Pontifex Regem nostrum excommunicare? Nolim (subiungit *Garnettus*) Pontificis potestatem in quæstionem venire aut illam denegare. Quid igitur? Si excommunicaretur, liceretne subditis rebellare? Ad ista, inquit, pridem respondi, atque ut nè huiusmodi quæstionibus vehementius præmar rogo. Lecto deinde Canone, *Nos Sanctætorum*; Et dicente Attornato per iocum, *Garnetti* responsum eò spectare, datus est ei locus ad sequentia progrediendi.

Quando
& cur Ca-
tholici ca-
perunt
Schismaticorum Ec-
clesijs ab-
stinere.

XXVII. Secundum de quo institueram dicere erat de Reculantibus in genere (hoc est, de ijs Catholicis qui sacris precibusue Hæreticorum renuunt interesse) Hi si Domino Attornato credimus, absentiam suam fundant in Bulla Pij quinti quæ Elizabetham excommunicauit. Quod si verum esset cum Serenissimus Rex non sit per sententiam excommunicatus, liceret nunc preces frequentare; quod certè facerent Catholici ut à multis essent immunes si id licere arbitrarentur. Neque illud verum est quod tam constanter affirmatur ad annum vndecimum vsque Elizabethæ non abstinuissent Catholi-

cos ab huiusmodi precibus: Ipse enim noui plurimos eo tempore superfutes qui per omnem vitam abstinerint. Quin & Dominus Fitzherbertus illis temporibus scripsit librum quo probare nemini Catholico licere conuenientibus eius generis interesse; & palam notum est Episcopos Pre-byterolque complures in custodiam datos esse ab initio quod praesentes esse noluerint. Quare non propter Excommunicationem, sed conscientia ducti recusant. Quod iam inde ab Arrianæ Hæresis exordio factitatum est: Habebant illi Sacerdotes, Missas, Altaria, integram Lithourgiam Catholicorum, easdem ceremonias, non tamen ad ista conueniebant Catholici. Fateor equidem hanc rem non omnibus æquè Catholicis à principio notam fuisse; donec re ad Tridentinum Concilium delatà, doctis grauibulque uiris duodecim ad id delectis, statutum est nullo modo licere; decretum confirmante Concilio. Et hæc de causis absentia dicta sufficiant.

Tertium erat de Iesuitis uniuersim, quorum aliquos Dominus Attornatus sceleratissimarum proditionum reos facit, per Colinum, Yorkum, Williamum, & Squiram perficiendarum. Hoc affirmare possum; Vidisse me asseuerationes attestationsque; *Holti & VValpoli* (quos ipse insimulat) ac iurata per salutem suam æternam testimonia, quod nunquam cum his hominibus huiusmodi de re habuerint sermonem; & sanè si vel humanæ prudentiæ lance rem perpendere uelimus, ab omni ratione alienum cogitanti uidebitur, hos Patres, (quos non omnino dementes fuisse uobis ipsis notum est) in re tantà uti uoluisse uiris in Religione à Catholica discrepantibus, ut Yorko, Squiro, & alijs, qui Protestantiam Professi decesserunt uix noti Patribus. Et qui quid sit de Confessionibus reorum tormentorū uel aut præmij pollicitatione expressis, certum est Williamum & Squiram morti proximos se Patreque declarasse innocentes. Præterquam quod tam nota est horum Patrum probitas, tamque probata integritas, scriptis etiam libris firmissimisque testimonijs uulgata, ut actum agere uideri possim, nisi Domino Attornato placuisset hæc oboleta commemorare. Quod ad Patrem Sherwood attinet, Societatis nostræ Presbyterum hoc nomine hætenus audiui neminem, certusque sum talem nullum fuisse: Ut planum sit è triuio colligi qualibet & ad inuidiam conflandam exaggerari.

Postremo de meipso dicturus, uelim animaduertatis falsa sapenunero ueris uideri probabiliora, si solis agatur coniecturis, præsertim ubi ad illuststrandam fallitatem facultas accesserit oratoris. Pietas autem Christiana, & uerò communis humanitas postulat, uitæ necisque causam non leuibus quibuscunque coniecturis agi, sed oculatis testibus certisque indicijs, quæ quidem in Domini Attornati accusatione requiruntur. Dicam igitur candidè quid hoc in negotio de quo accusor egerim & quo me modo gesserim; qui etsi uobis à fide Catholica alienis minus fortasse probabitur, certè Catholicus aliam in eo uiam tenere nullus potuisset. In primis Deum, Sanctosque omnes testor me ab hoc, & ab alio quocuis proditionis facinore semper abhorruisse, huiusmodi

Iesuitas nō
fuisse reos
proditio-
num.

Quid Gar-
netrus ipse
fecerit dix-
eritque.

machi-

1606. machinationes contra suam Majestatem semper duxisse semper docuisse esse illicitas summa que quam potui industriam laborasse ut anteuertere & supprimerem. Deinde fateor, à multo iam tempore intellexisse me ex Dño Catsbeyo agitare illum animo quidpiam quod in bonum cederet Catholicorum quemadmodum ipse ratiocinabatur: Hoc nemini quidem detexi, tanta autem vi & efficacia dissuasi, ut planè existimaucrim omnem illam cogitationem deposuisse quæ huiusmodi proditorios conatus spectare posset, certè promisit se depositurum. Silentio autem rem premere Religiosi Sacerdotis officium duxi, docente Christo Domino, *si peccauerit in te frater tuus, uade, & corripe eum inter te & ipsum solum; si te audierit, lucratus es fratrem tuum; si autem te non audierit, ad alia tunc progredi licet.* Persuasus igitur omnino illum à machinatione destituisse, existimaui me liberum à denuntiando: Id si minus legi vestræ satisfaciat, Lex tamen Christi me ita instituit & pietas Christiana, non decere Catholicum hominem & Religiosum Sacerdotem, fratrem de crimine de quo pænituisset credebatur accusare. Quam autem ego alienus semper fuerim ab huiusmodi machinationibus, & quantum conatus sum eas impedire, certissima mea facta probant, omnibus coniecturis firmiora: Impetraui enim literas à Superiore meo, quibus seuerè mandabat ab omni molitione violenta abstinendum; tum etiam quam potui industriam conatus sum ut sub grauiori censura præciperetur; quod sanè tam sedulò non fecissem si facinus probassem. Præterquam quod sciebam quantum summo Pontifici hæc attentata displiceant; Delatum enim ad me fuerat laudatam ab ipso fuisse meam sollicitudinè, meam vigilantiam in sedanda commotione Herefordiensi & alijs. Denique obedientia ipsa, & erga Superiores obseruantia, quæ apud nos in summo est pretio, me deterrebat; grauis enim præcepti vinculo tenemur ab omni publicarum rerum tractatione abstinere.) Placuit hic Procuratori Regio interloqui, & asserere *Garnettum* nihil prohibuisse; aliunde saltem id non constare quam ex ipsiusmet affirmatione; proclue vero esse vniuique suæ causæ fauere; Denique si prohibuerit, non reipublicæ causam prohibuisse, sed specie clementiæ, ut ne principalis hæc actio impediretur. Ad quæ *Garnettus*; "Quomodecunque (inquit) Dominus Attornatus iniquè & malitiosè peruertit intentionem meam, mens mea omnino fuit anteuertere si quo modo possem commotiones quas timebam, cum animaduertere Catholicos ægerime ferre continuas calamitates & vexationes, palamq; dictitare Regem fidem ipsis datam violasse. Certè mandatum sub anathemate quod studui procurare nulli prorsus proditori fauisset.

De literis
Commen-
datiis.

XXVI. Iam verò inter alia obijcitur, quod literas commendatitias dedissem Thomæ Winter, Fauxio, & alijs trans mare nauigaturis. Fateor dedisse me literas; de causis verò cur transfretarent non inquisiui: Sciebam esse Catholicos, & inculpata vitæ; id testatus sum, ut consuetis urbanitatis officijs exciperentur; quales literas pluribus dedi qui nullo conspirationis crimine tanguntur; hi si mea benignitate abusi sint ad suas machinationes promovendas, non meâ id culpâ factum est sed ipsorum.) Itanè vero (inquit *Salisburyus*)